

Komünizmin din düşmanlığı

Geçtiğimiz yüzyılda tüm dünyaya bela, acı, zulüm, vahşet getiren ideolojilere baktığımızda da, yine başlarında bulunan liderlerin acımasız ve dinden uzak kişilikleri karşımıza çıkar. 20. yüzyılda, Kuran'da söz edilen Firavun karakteri ile özdeşleşen kişilerin başında Rus ve Çin devrimlerinin kanlı liderleri Vladimir Lenin, Joseph Stalin ve Mao Tse-Tung, onların fikir babaları Karl Marx ve Friedrich Engels gibi dinsiz ve zalim liderler gelir.

Komünizmin dine düşman olduğu tartışılmaz bir gerçektir. Marx, Engels, Lenin, Stalin, Trotsky, Mao veya bir başka komünist ideoloğun yazılarına bakıldığında, bunun açıkça ifade edildiği görülebilir. Marx, dini kendince "halkın afyonu" olarak tanımlamış ve sözde "fakir halk kesimlerini uyutmak için yönetici sınıf tarafından oluşturulan bir kültür" diye tarif etmiştir. Dahası, komünizme ulaşmak için de dini inançların yok edilmesi gerektiğini öne sürmüştür. Engels, kitaplarında "insanın maymundan geldiğini" ileri sürerken, dinin de sözde bu evrim sürecinin bir aşamasında ortaya çıktığını iddia etmiştir.

Peki komünistler dini yok etmek amacıyla nasıl bir politika izlerler? Bu soruya ilk kapsamlı cevabı Lenin vermiştir. Lenin'in 1909 yılında Rus Sosyal Demokrat Partisi'nin (sonraki Komünist Parti) lideri olarak yazdığı ve Proleterya dergisinde yayınlanan "Proleterya Partisinin Din Konusundaki Tutumu" başlıklı makalede şunlar yazılıdır:

"Sosyal Demokrasi, dünya görüşünü bilimsel sosyalizm, yani Marxizm temeline dayar. Marx ve Engels'in çeşitli kereler tekrarladıkları gibi Marxizm'in felsefi temeli, Fransa'daki 18. yüzyıl maddeciliğinin ve Almanya'daki Feuerbach (19. yüzyılın ilk yarısı) maddeciliğinin tarihsel geleneklerini benimsemiş olan, tamamen ateist ve dine karşı tavırdaki diyalektik maddeciliktir. Unutmayalım ki, Marx'ın taslak halindeyken okuduğu Engels'in Anti-Dühring'inin tamamı, maddeci ve ateist olan Dühring'i tutarlı bir maddeci olmamak ve din ile din felsefesine açık kapı bırakmakla suçlar. Yine unutmayalım ki, Engels, Ludwig Feuerbach ile ilgili yapıtında, dini ortadan kaldırmak için değil de, yeniden canlandırmak, yeni, "yüceltilmiş" bir din kurmak için savaş açtı diye Feuerbach'a çatar. "Din halkı uyutmak için kullanılan afyondur." Marx'ın bu sözü din konusundaki Marxist görüşün temel taşıdır." (Viladimir Iliç Lenin, Proleterya Partisinin Din Konusundaki Tutumu, Proleterya, Sayı: 45, 13 (28) Mayıs 1909)

Dikkat edilirse, Lenin, Marxistler'in dine karşı vermeleri gereken savaşın, "bilimsel yayınlar" ve "Onsekizinci yüzyıl Fransız Aydınlanma dönemi düşünür ve ateistlerinin yazıları" gibi kaynaklarla yürütülmesi gerektiğini söylemektedir. Buradaki "bilimsel yayın"dan kasıt, materyalizmi bilim kisvesi altında empoze eden teorilerdir. Bunların başında da kuşkusuz Darwinizm gelir. Söz konusu Aydınlanma düşünürleri ise Diderot, D'Holbach gibi Marx öncesi materyalistlerin din aleyhindeki propaganda yazılarıdır.

Lenin'in gösterdiği bu yöntem, komünistler tarafından halen kullanılmaktadır. Dünyadaki bazı yayınevleri, bazı bilimsel dergiler veya medya kuruluşları incelendiğinde de, Darwinist ve Aydınlanma felsefesine bağlı yayınların kaynağının Marxistler olduğu açıkça görülecektir.

Komünizmin Örtülü Din Düşmanlığı

Komünizmin din düşmanlığını değerlendirirken, bazı komünistlerin bu konuda kimi zaman sergiledikleri "ılımlı" politikanın gerçek amacını da anlamak gerekir. Gerçekten de dünyada Marxist akımlar, (iktidarda olmadıkları süre boyunca) çoğunlukla keskin ve saldırgan bir din aleyhtarı politika izlemezler. Hatta bazen komünistlerin ağızından dine ve dindarlara karşı saygılı gibi gözükten sözler duymak mümkündür. Peki acaba bu "ılımlı" üslubun amacı nedir?

Lenin'in yazıları arasında bu sorunun cevabını da bulmak mümkündür. "Proleterya Partisinin Din Konusundaki Tutumu" başlıklı makalesinde Lenin, Marx ve Engels gibi ustalarının yorum ve uygulamalarından yola çıkarak, dinle açık bir savaşa girilmemesi gerektiğini, bunun gereksiz bir "siyasi kumar" olduğunu yazmıştır.106 Lenin, dine olan düşmanlıklarını açıkça ilan eden, dine karşı hakaret dolu kampanyalar yürüten diğer bazı materyalistleri ise (örneğin anarşistleri veya "burjuva ateistlerini") acemi

ve saf bulmuştur. Bu kişiler tarafından Marxistler'e yöneltilen "ılımlılık ve "bocalama" suçlamalarını reddetmiş ve "Marxizm'in görünüşteki ılımlılığının" özenle düşünülmüş bir taktik olduğunu açıklamıştır.

Lenin, söz konusu "ılımlı" taktiği 1917'ye kadar, yani komünistler iktidara gelinceye kadar devam ettirdi. Ancak bundan sonra söz konusu ılımlılık ortadan kalktı, aksine tüm Sovyet topraklarında dine ve dindarlara karşı büyük bir baskı başladı. Daha öncesine kadar "ateist olduğumuzu açıkça belirtmemeli ve dine inananları bile saflarımıza almamız" diyen Lenin, iktidara geldikten sonra çok daha farklı bir yol izlemeye başladı.

Din politikasının ana hatları

Amerikalı tarihçi Robert Conquest The Harvest of Sorrow (Hüzün Hasadı) adlı kitabında Bolşeviklerin din politikasının bazı ana hatlarını şöyle belirler:
1918 anayasasının 65. maddesinde din adamlarının "burjuvazinin hizmetçileri" olduğu ilan edildi. Böylece maaşları kesildi, çocukları ilkokuldan sonra okullara alınmadı.

28 Ocak 1918'de çıkan bir kanunda okullardaki tüm dini eğitim yasaklandı. Daha sonradan 1921 yılının 13 Haziranı'nda 18 yaşın altındaki gençlere dini eğitimin verilmesi yasaklandı.

1929 yılının 8 Nisanı'nda üyelerine yardım dağıtan dini grupların kurduğu yardım fonları, özel ayın toplantıları, çocuklar, kadınlar için yapılan İncil, edebiyat, el becerisi, iş, dini dersler, çocuklar için oyun yerleri düzenleme, kütüphane ve okuma yeri açma, tıbbi yardımı organize etmek de yasaklandı. resmi emirler kilisenin tüm aktivitelerini yok etti.

22 Mayıs 1929 yılında Anayasanın 18. maddesi düzeltilmiş ve "dini ve anti dini propaganda özgürlüğü", "dini ibadet yapma özgürlüğü ve anti dini propaganda yapma özgürlüğü" olarak değiştirildi. Aynı zamanda da Eğitim Komiserliği de "okullarda anti din propagandası" emrini verdi.

Kollektivizasyon ile tüm bölgesel ibadethaneler kapatıldı. Dini hatırlatan şeylerin hepsi yakıldı. 20 Şubat 1930 tarihli Batı Bölgesel Komitesinden kişiye özel bir mektup, sarhoş askerlerin köy kiliselerini nasıl kapattığını, dini sembollerini kırdığını ve köylüleri tehdit ettiğini anlatıyordu. Bu kapama tüm dinlere uygulanıyordu.

Bununla beraber, kiliseler kapatıldığında, bunun anlamı dini işlerin dışarıda yapılmasına izin verildiği değildi. Kharkov'da dokuz büyük kilisenin kapatılması aynı zamanda "kiliselerin kapatıldığı şu günlerde özel evlerde dini toplantıların yapılması önleneyecek" kararı alındı.

Leningrad'daki Kazan Katedrali anti din müzesine dönüştürüldü. Kiev'deki aziz Sophia katedrali ve diğer kiliseler anti dini merkezler oldu. Kharkov'da St. Andrey sinemaya çevrildi, diğer biri radyo istasyonuna, başka biri makine yedek parçası satan dükkana. Poltava'da ise iki kilise makine tamir atölyesine çevrildi.

Bunlar bütün dinlere uygulandı. Kiliseler ve sinagoglar, Sovyetler Birliği'nde Avrupa bölümündeki kayıtlarda tutuluyordu. İslam da aynı şekilde baskı altındaydı. Komünist dönem boyunca binlerce cami kapatıldı ve çok sayıda din adamı "kulak" olarak damgalanıp öldürüldü veya Sibiryadaki çalışma kamplarına gönderildi. Robert Conquest, Harvest of Sorrow, s.200-212

Lenin'in "dine karşı ılımlı olmalıyız" taktiği, Bolşevik Devrimi'nden sonra koyu ve gözü dönmüş bir din düşmanlığına dönüştü. Önceki bölümlerde incelediğimiz gibi, Lenin, milyonlarca insanın hayatına mal olan 1920-21 kıtlığını dahi "insanların Allah'a olan inançlarını zayıflatacak" faydalı bir gelişme olarak görmüştü.

Lenin, Allah'a ve dine karşı duyduğu bu isyankar ruh haliyle, acılar içinde kıvrılarak ve akli dengesini yitirmiş halde öldü. Allah, insanlara yaşattığı zulmün ve dine olan düşmanlığının karşılığını dünyada verdi.

<https://www.harunyahya.info/makaleler/komunizmin-din-dusmanligi>